

Nu glider Baaden
mod Skærgaardsøen,
en Ø i Havet
med grønne Strande.
Her lever Blomster
for ingens Øjne,
de staa saa fremmed
og ser mig lande.

Mit Hjærte blir som
en Fabelhave
med samme Blomster
som Øen ejer.
De taler sammen
og hvisker sælsomt,
som Børn de mødes
og ler og nejer.

Her var jeg kanske
i Tidens Morgen
som hvid Spiræa
engang at finde.
Jeg kender Duften
igen fra fordum,
jeg skælver midt i
et gammelt Minde.

Mit Øje lukkes,
en fjærn Erindring
har lagt mit Hode
ned til min Skulder.
Saa tætner Natten
ind over Øen,
kun Havet buldrer -
Nirvanas Bulder.